

дила мені розлучити ся зі своїми родичами, покинути всі розкоші і вандрувати далеко в світ, де бути я ніколи не надіяла ся. Але нехай діє ся воля Божа. А батько мій рідненький десь певно з тої великої туги за мною змарнів і поживк як та цвітка на піску без роси-води, а мама моя дорога певно десь мліє і через вітер буйний або через сивого сокола піти до мене посилає, та сама не знає в котру сторону слати. Колиб мої родичі знали де я тепер перебуваю, то певно не жалувалиби половини свого царства стратити, щоби мене на свою рідність привести; але щож? Дорога до мого батька дуже далека, не дістану ся як будь та до того сама не знаю, куда їхати, щоби до дому дістатися, а в кінці, колиб я навіть і знала і уміла дістатися, то, як кажу, не покину свого ангела-хранителя, нашого сина Петра, доки мого життя, нехай би прийшло мені пагірше горювати; бо було би се смертельним гріхом не віддячити ся за се добро, котре мені учинив, виратувавши мене з лихих рук розбишак, виратувавши мене з пащі страшної пеміщучої смерті.

Коли Зуліма оповідала, всі присутні в домі Ошсема слухали з великою увагою і кожний тримав хустину в руці, щоби отерти заплакані очі. Каміниого треба було серця, щоби не сльозало над так лихим теперішнім положенем царської дитини, за котрою десь родичі тужать і розпадають ся.

Ошсем встав відтак з крісла.

— Сину Петре, чи хочеш сю дівчину, котру ти привіз собі з далекого краю, мати за жену?

Петро поклонив ся низенько на всі сторони, перше батькови, а потім всім гостям.

Отче мій дорогий! — каже — хиба один Бог зможе нас обоє розлучити! Сю дівчину дав мені сам Господь Бог! Перед трома літами я був би до вас прийхав і як я вам оповідав, був вже в дорозі, але Господь Бог инакше зарядив! Корабель, на котрім їхало нас кілька сот осіб, розбив ся і весь добуток, який на нім находив ся, разом з народом пішов у воду. Лиш я один за його святою волею на одній дощці перебув морські хвилі, а те видать ся тому, щоби сю дівчину, що осьде перед всіма нами стоїть, від лютих розбишак виратувати і собі за жену узяти. Слово прирікаю, иншої крім неї не хоче моє серце.

— Нехай вас Бог благословить! — підніє тепер торжественний голос отець. — Не маю що закинути з гроти вашого життя і коли любите одно другого, то не бороню вам пібрати ся. А щоби багато часу не теряти, збирайте ся обоє, я вас поведу до священника...